

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEÉ, uitgever en eigenaar van dit blad.

De **POSTRIJDER** verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, **Groot Markt, te Tongeren.**

De personen die een **ADONEX** met namen aan den **Postrijder** voor het jaar 1906, zullen het blad **kosteloos** ontvangen, van dat hun inschrijving tot aanstaande Nieuwjaar.

TONGEREN, DEN 28 OCTOBER 1905.

VAN ALLES WAT.

De liberalen kwellen, bedreigen, vervolgen de arme huisvaders, die hunne kinderen in den godsdienst doen onderwijzen, maar vele van hen zien hunne kinderen naar katholieke, zelfs naar kloosterscholen.

De liberalen verjagen waar zij kunnen, de gasthuisnonnen uit de hospitalen, waar de arme krankken verzorgd worden, en bemoeieliken dezen het ontvangen der III. Sacramenten, maar vele van hen, wanneer zij ziekt zijn, roepen een zwart-zuster of een celledroeder aan hunne lijfzuspande en haasten zich om den priester te zenden, wanneer zij gwaard worden, dat het uur van rekening te geven gaat slaan.

De geuzen poelen er immers op, door woord en schrift, de trouwe verdedigers der vrijheid te zijn, en wanneer andersdenkenden de stoutheid hebben volgens hunne godsdienstige overtuiging te handelen en te leven, dan beschoupen en, zoo mogelijk, dwarsboomen en vervolgen zij hen. De liberalen geven zich uit als de eenige voorstanders van verdraagsaamheid en gewetensvrijheid, en zij houden niet op den zwakke en onderhoorste, die naar de stem van zijn geweten luistert, te beschimpen en te verkrachten.

Bij de liberalen is bestendigheid van toepassing de leuze: Hoort naar mijne woorden maar zie niet naar mijnne daden!

O, liberale vrijheid!

EEN GRESTIG ANTWOORD VAN LEOPOLD II. — Alleman weet het, de Koning van België bezit veel geestigheid, en heeft altijd een gepast antwoord gereed.

Over eenigen tijd, bij een zijner uitstapjes, ziet hij, op een korten afstand, zijnen geneesheer sprekende met Furnémont, socialistischen volksvertegenwoordiger.

De samenspraak was gelaan, en de dokter wendde zich tot den Koning.

— Wel, dokter, vroeg Leopold hem, wat Furnémont u daar zegde, was dan zeer belangrijk? — Was zeker over mij dat hij daar samen sprak!

— Juist, Majesteit.

— En wat heeft Furnémont u van mij gezegd?

— Ik weet niet of ik het aan Uwe Majesteit mag zeggen...

— Spreek maar zonder vrees, dokter.

— Wel, Furnémont zei, dat hij, Sire, een allerheest voorzitter van eene republiek zoudt zijn.

— Alho! laat eens zien! Wat zoudt hij zeggen, dokter, indien men u voorstelde, artieste paardenmeester te worden?...

VOGELS OF DE BOOMEN. — Elke vogelsoort heeft een zekere voorlieft om op een bepaalde soort van boom te gaan zitten.

De meerten, kranen of kerkkranen en de gewone kraaien, zitten lieft op de eiken; de esch is de geliefte zitplaats van tortelduiven en lijsters.

De verschillende vinkensoorten zitten lieft op hagedoornstruiken.

De specht klimt meest op de beuken.

Zwaluwen zitten slechts op de verdorde takken der boom. Te lanle zegt men

— Nu, bezorg mij dat dan.

Sandford boog en verliet het kantoort.

En half uur later verscheen Carnegie, een klein, mager manneke met heel slimme oogen, een der bekwaamste experts der Vereenigde Staten.

— Carnegie, ik heb een schoon werke voor u, begon de overste: een schriftvervalsing, hier in het bureau geschiedt, Sandford zal u een aantal handschriften geven; zie of er een beschuldigde uitvindt.

Het manneke knikte en wroef zich in de handen.

— Morgen breng ik u de verlangde inlichting, beloofde hij.

Nog denzelfden voormiddag kwam Vernet, keurig gekleed en met zijn oud zelfvertrouwen in de houding en toon.

— Ik heb u hoop ik, niet in uwe werkzaamheden gestoord? vroeg de overste.

— Volstrekt niet. Ik was juist van plan eens hier te komen.

— Ik riep u om over de zaak van den Engelschen man te spreken. Ik heb van u, noch van Stanhope taal, noch tekenen ontvangen, en ik zou wel eens willen weten, hoe het er mee staat. De Engelschman schreef mij ydandag, dat hij terugkwam met zekeren John Durham.

— John Durham?

— De vermoedelijke vader van het kind, waarover in de aankondiging werd gesproken.

— Ah! Nu begrijp ik het, knikte Vernet.

— Ziet ge, als die twee komen, zullen ze verwachten iets te vinden.

— Bah! De geschiedenis is twintig jaar oud. Denken zij, dat wij dat in vijf weken kunnen oppakken?

— Neen, dat denken zij zeker niet; echter mogen ze wel hopen, dat er een of andere ontdekkende gedaan, een veldtochtspan ontworpen is.

— O, wat dat laatste aangaat, ik heb al een theorie over de oorsakel. Met het ontdekken ziet er nog schraal uit, maar ik heb ten minste een van de tien mannen gevonden, die destijds tot den landverhuizerstroep behoorden.

— Dat is ten minste al iets, zegde Morisson, wiens gelaat begon op te klaren.

— Verder kan ik u mededeelen, dat ik op een

— Neen, neen, Carnegie, ik geloof u wel, zegde de overste vergoelijkend.

Toen het manneke weg was, liet Morisson Sandford roepen en toonde hem het stuk, ontvangen door Alan Burton.

— Carnegie heeft zijne mening al gezegd; wil hij ook niet eens probeeren, hoe ver uwe schrijvende gant?

Sandford nam de papieren mee, onderzocht de handschriften nauwkeurig en het resultaat luidde:

— Vernet!...

Morisson wilde nu niet langer twifelen en gaf bevel, dat Vernet in het oog gehouden zou worden, doch beschieden, zonder hem te hinderen in zijne bewegingen. Sandford zelf moest zich daarmee belasten. Den volgende dag werd het bureau der geheime politie verrast door het bezoek van Walter Parks en John Durham.

Na de eerste begroeting begon Morisson:

— Uw brief had ik niet goed begrepen. Gij wildt naar Australië, maar daarvan schijnt niets gekomen te zijn.

— Neen, dat hebt ge goed geraden. Door een toeval ontmoette ik te San Francisco aan de haven M. Durham; ik wist wagen het spoedig eens, en zoudt u een kinderloos nuster te New-York, niet de kortst gekregen had, waardoor onze reis verdragd werd. Daar de belangen van M. Durham in zeer nauw verband staan met de mijne, zal het wellicht voor u de moeite waard zijn, zijne geschiedenis te vernemen. Wilgt ge M. Morisson het noodigste vertellen? zoo woude hij zich tot zijn reisgevoel.

— Als jongensch, pas getrouwd, trok ik te beginnende met het vaststellen, om ons geluk te beproeven in de goudvelden. Wij hadden een betrekkelijk aangenaam leven; doch na de geboorte van ons dochterke, begon mijn vrouw ziekte te worden en zij stierf eer de kleine Lea zes maanden was. Wij zorgden zoo goed mogelijk voor het kind; maar toen een der koranien, mijn trouwe vriend Pearson, besloot naar New-York terug te keeren, daar het harde goudverlevens hem ziek had gemaakt, stude hij voor, het kind mee te nemen naar zijn geboorte, maar kinderloos nuster te New-York, om een behoorlijke opvoeding te geven. Om ongearne ik van mijn kind scheide, dacht ik dat het tot haar bestwil was en daar ik op

— Neen, neen, Carnegie, ik geloof u wel, zegde de overste vergoelijkend.

Toen het manneke weg was, liet Morisson Sandford roepen en toonde hem het stuk, ontvangen door Alan Burton.

— Carnegie heeft zijne mening al gezegd; wil hij ook niet eens probeeren, hoe ver uwe schrijvende gant?

Sandford nam de papieren mee, onderzocht de handschriften nauwkeurig en het resultaat luidde:

— Vernet!...

Morisson wilde nu niet langer twifelen en gaf bevel, dat Vernet in het oog gehouden zou worden, doch beschieden, zonder hem te hinderen in zijne bewegingen. Sandford zelf moest zich daarmee belasten. Den volgende dag werd het bureau der geheime politie verrast door het bezoek van Walter Parks en John Durham.

Na de eerste begroeting begon Morisson:

— Uw brief had ik niet goed begrepen. Gij wildt naar Australië, maar daarvan schijnt niets gekomen te zijn.

— Neen, dat hebt ge goed geraden. Door een toeval ontmoette ik te San Francisco aan de haven M. Durham; ik wist wagen het spoedig eens, en zoudt u een kinderloos nuster te New-York, niet de kortst gekregen had, waardoor onze reis verdragd werd. Daar de belangen van M. Durham in zeer nauw verband staan met de mijne, zal het wellicht voor u de moeite waard zijn, zijne geschiedenis te vernemen. Wilgt ge M. Morisson het noodigste vertellen? zoo woude hij zich tot zijn reisgevoel.

— Als jongensch, pas getrouwd, trok ik te beginnende met het vaststellen, om ons geluk te beproeven in de goudvelden. Wij hadden een betrekkelijk aangenaam leven; doch na de geboorte van ons dochterke, begon mijn vrouw ziekte te worden en zij stierf eer de kleine Lea zes maanden was. Wij zorgden zoo goed mogelijk voor het kind; maar toen een der koranien, mijn trouwe vriend Pearson, besloot naar New-York terug te keeren, daar het harde goudverlevens hem ziek had gemaakt, stude hij voor, het kind mee te nemen naar zijn geboorte, maar kinderloos nuster te New-York, om een behoorlijke opvoeding te geven. Om ongearne ik van mijn kind scheide, dacht ik dat het tot haar bestwil was en daar ik op

— Neen, neen, Carnegie, ik geloof u wel, zegde de overste vergoelijkend.

Toen het manneke weg was, liet Morisson Sandford roepen en toonde hem het stuk, ontvangen door Alan Burton.

— Carnegie heeft zijne mening al gezegd; wil hij ook niet eens probeeren, hoe ver uwe schrijvende gant?

Sandford nam de papieren mee, onderzocht de handschriften nauwkeurig en het resultaat luidde:

— Vernet!...

Morisson wilde nu niet langer twifelen en gaf bevel, dat Vernet in het oog gehouden zou worden, doch beschieden, zonder hem te hinderen in zijne bewegingen. Sandford zelf moest zich daarmee belasten. Den volgende dag werd het bureau der geheime politie verrast door het bezoek van Walter Parks en John Durham.

Na de eerste begroeting begon Morisson:

— Uw brief had ik niet goed begrepen. Gij wildt naar Australië, maar daarvan schijnt niets gekomen te zijn.

— Neen, dat hebt ge goed geraden. Door een toeval ontmoette ik te San Francisco aan de haven M. Durham; ik wist wagen het spoedig eens, en zoudt u een kinderloos nuster te New-York, niet de kortst gekregen had, waardoor onze reis verdragd werd. Daar de belangen van M. Durham in zeer nauw verband staan met de mijne, zal het wellicht voor u de moeite waard zijn, zijne geschiedenis te vernemen. Wilgt ge M. Morisson het noodigste vertellen? zoo woude hij zich tot zijn reisgevoel.

— Als jongensch, pas getrouwd, trok ik te beginnende met het vaststellen, om ons geluk te beproeven in de goudvelden. Wij hadden een betrekkelijk aangenaam leven; doch na de geboorte van ons dochterke, begon mijn vrouw ziekte te worden en zij stierf eer de kleine Lea zes maanden was. Wij zorgden zoo goed mogelijk voor het kind; maar toen een der koranien, mijn trouwe vriend Pearson, besloot naar New-York terug te keeren, daar het harde goudverlevens hem ziek had gemaakt, stude hij voor, het kind mee te nemen naar zijn geboorte, maar kinderloos nuster te New-York, om een behoorlijke opvoeding te geven. Om ongearne ik van mijn kind scheide, dacht ik dat het tot haar bestwil was en daar ik op

— Neen, neen, Carnegie, ik geloof u wel, zegde de overste vergoelijkend.

Toen het manneke weg was, liet Morisson Sandford roepen en toonde hem het stuk, ontvangen door Alan Burton.

— Carnegie heeft zijne mening al gezegd; wil hij ook niet eens probeeren, hoe ver uwe schrijvende gant?

Sandford nam de papieren mee, onderzocht de handschriften nauwkeurig en het resultaat luidde:

— Vernet!...

Morisson wilde nu niet langer twifelen en gaf bevel, dat Vernet in het oog gehouden zou worden, doch beschieden, zonder hem te hinderen in zijne bewegingen. Sandford zelf moest zich daarmee belasten. Den volgende dag werd het bureau der geheime politie verrast door het bezoek van Walter Parks en John Durham.

Na de eerste begroeting begon Morisson:

— Uw brief had ik niet goed begrepen. Gij wildt naar Australië, maar daarvan schijnt niets gekomen te zijn.

— Neen, dat hebt ge goed geraden. Door een toeval ontmoette ik te San Francisco aan de haven M. Durham; ik wist wagen het spoedig eens, en zoudt u een kinderloos nuster te New-York, niet de kortst gekregen had, waardoor onze reis verdragd werd. Daar de belangen van M. Durham in zeer nauw verband staan met de mijne, zal het wellicht voor u de moeite waard zijn, zijne geschiedenis te vernemen. Wilgt ge M. Morisson het noodigste vertellen? zoo woude hij zich tot zijn reisgevoel.

— Als jongensch, pas getrouwd, trok ik te beginnende met het vaststellen, om ons geluk te beproeven in de goudvelden. Wij hadden een betrekkelijk aangenaam leven; doch na de geboorte van ons dochterke, begon mijn vrouw ziekte te worden en zij stierf eer de kleine Lea zes maanden was. Wij zorgden zoo goed mogelijk voor het kind; maar toen een der koranien, mijn trouwe vriend Pearson, besloot naar New-York terug te keeren, daar het harde goudverlevens hem ziek had gemaakt, stude hij voor, het kind mee te nemen naar zijn geboorte, maar kinderloos nuster te New-York, om een behoorlijke opvoeding te geven. Om ongearne ik van mijn kind scheide, dacht ik dat het tot haar bestwil was en daar ik op

— Neen, neen, Carnegie, ik geloof u wel, zegde de overste vergoelijkend.

Toen het manneke weg was, liet Morisson Sandford roepen en toonde hem het stuk, ontvangen door Alan Burton.

— Carnegie heeft zijne mening al gezegd; wil hij ook niet eens probeeren, hoe ver uwe schrijvende gant?

Sandford nam de papieren mee, onderzocht de handschriften nauwkeurig en het resultaat luidde:

— Vernet!...

Morisson wilde nu niet langer twifelen en gaf bevel, dat Vernet in het oog gehouden zou worden, doch beschieden, zonder hem te hinderen in zijne bewegingen. Sandford zelf moest zich daarmee belasten. Den volgende dag werd het bureau der geheime politie verrast door het bezoek van Walter Parks en John Durham.

Na de eerste begroeting begon Morisson:

— Uw brief had ik niet goed begrepen. Gij wildt naar Australië, maar daarvan schijnt niets gekomen te zijn.

— Neen, dat hebt ge goed geraden. Door een toeval ontmoette ik te San Francisco aan de haven M. Durham; ik wist wagen het spoedig eens, en zoudt u een kinderloos nuster te New-York, niet de kortst gekregen had, waardoor onze reis verdragd werd. Daar de belangen van M. Durham in zeer nauw verband staan met de mijne, zal het wellicht voor u de moeite waard zijn, zijne geschiedenis te vernemen. Wilgt ge M. Morisson het noodigste vertellen? zoo woude hij zich tot zijn reisgevoel.

— Als jongensch, pas getrouwd, trok ik te beginnende met het vaststellen, om ons geluk te beproeven in de goudvelden. Wij hadden een betrekkelijk aangenaam leven; doch na de geboorte van ons dochterke, begon mijn vrouw ziekte te worden en zij stierf eer de kleine Lea zes maanden was. Wij zorgden zoo goed mogelijk voor het kind; maar toen een der koranien, mijn trouwe vriend Pearson, besloot naar New-York terug te keeren, daar het harde goudverlevens hem ziek had gemaakt, stude hij voor, het kind mee te nemen naar zijn geboorte, maar kinderloos nuster te New-York, om een behoorlijke opvoeding te geven. Om ongearne ik van mijn kind scheide, dacht ik dat het tot haar bestwil was en daar ik op

— Neen, neen, Carnegie, ik geloof u wel, zegde de overste vergoelijkend.

Toen het manneke weg was, liet Morisson Sandford roepen en toonde hem het stuk, ontvangen door Alan Burton.

— Carnegie heeft zijne mening al gezegd; wil hij ook niet eens probeeren, hoe ver uwe schrijvende gant?

Sandford nam de papieren mee, onderzocht de handschriften nauwkeurig en het resultaat luidde:

— Vernet!...

Morisson wilde nu niet langer twifelen en gaf bevel, dat Vernet in het oog gehouden zou worden, doch beschieden, zonder hem te hinderen in zijne bewegingen. Sandford zelf moest zich daarmee belasten. Den volgende dag werd het bureau der geheime politie verrast door het bezoek van Walter Parks en John Durham.

Na de eerste begroeting begon Morisson:

— Uw brief had ik niet goed begrepen. Gij wildt naar Australië, maar daarvan schijnt niets gekomen te zijn.

— Neen, dat hebt ge goed geraden. Door een toeval ontmoette ik te San Francisco aan de haven M. Durham; ik wist wagen het spoedig eens, en zoudt u een kinderloos nuster te New-York, niet de kortst gekregen had, waardoor onze reis verdragd werd. Daar de belangen van M. Durham in zeer nauw verband staan met de mijne, zal het wellicht voor u de moeite waard zijn, zijne geschiedenis te vernemen. Wilgt ge M. Morisson het noodigste vertellen? zoo woude hij zich tot zijn reisgevoel.

— Als jongensch, pas getrouwd, trok ik te beginnende met het vaststellen, om ons geluk te beproeven in de goudvelden. Wij hadden een betrekkelijk aangenaam leven; doch na de geboorte van ons dochterke, begon mijn vrouw ziekte te worden en zij stierf eer de kleine Lea zes maanden was. Wij zorgden zoo goed mogelijk voor het kind; maar toen een der koranien, mijn trouwe vriend Pearson, besloot naar New-York terug te keeren, daar het harde goudverlevens hem ziek had gemaakt, stude hij voor, het kind mee te nemen naar zijn geboorte, maar kinderloos nuster te New-York, om een behoorlijke opvoeding te geven. Om ongearne ik van mijn kind scheide, dacht ik dat het tot haar bestwil was en daar ik op

— Neen, neen, Carnegie, ik geloof u wel, zegde de overste vergoelijkend.

Toen het manneke weg was, liet Morisson Sandford roepen en toonde hem het stuk, ontvangen door Alan Burton.

— Carnegie heeft zijne mening al gezegd; wil hij ook niet eens probeeren, hoe ver uwe schrijvende gant?

Sandford nam de papieren mee, onderzocht de handschriften nauwkeurig en het resultaat luidde:

— Vernet!...

Morisson wilde nu niet langer twifelen en gaf bevel, dat Vernet in het oog gehouden zou worden, doch beschieden, zonder hem te hinderen in zijne bewegingen. Sandford zelf moest zich daarmee belasten. Den volgende dag werd het bureau der geheime politie verrast door het bezoek van Walter Parks en John Durham.

Na de eerste begroeting begon Morisson:

— Uw brief had ik niet goed begrepen. Gij wildt naar Australië, maar daarvan schijnt niets gekomen te zijn.

— Neen, dat hebt ge goed geraden. Door een toeval ontmoette ik te San Francisco aan de haven M. Durham; ik wist wagen het spoedig eens, en zoudt u een kinderloos nuster te New-York, niet de kortst gekregen had, waardoor onze reis verdragd werd. Daar de belangen van M. Durham in zeer nauw verband staan met de mijne, zal het wellicht voor u de moeite waard zijn, zijne geschiedenis te vernemen. Wilgt ge M. Morisson het noodigste vertellen? zoo woude hij zich tot zijn reisgevoel.

— Als jongensch, pas getrouwd, trok ik te beginnende met het vaststellen, om ons geluk te beproeven in de goudvelden. Wij hadden een betrekkelijk aangenaam leven; doch na de geboorte van ons dochterke, begon mijn vrouw ziekte te worden en zij stierf eer de kleine Lea zes maanden was. Wij zorgden zoo goed mogelijk voor het kind; maar toen een der koranien, mijn trouwe vriend Pearson, besloot naar New-York terug te keeren, daar het harde goudverlevens hem ziek had gemaakt, stude hij voor, het kind mee te nemen naar zijn geboorte, maar kinderloos nuster te New-York, om een behoorlijke opvoeding te geven. Om ongearne ik van mijn kind scheide, dacht ik dat het tot haar bestwil was en daar ik op

— Neen, neen, Carnegie, ik geloof u wel, zegde de overste vergoelijkend.

Toen het manneke weg was, liet Morisson Sandford roepen en toonde hem het stuk, ontvangen door Alan Burton.

— Carnegie heeft zijne mening al gezegd; wil hij ook niet eens probeeren, hoe ver uwe schrijvende gant?

Sandford nam de papieren mee, onderzocht de handschriften nauwkeurig en het resultaat luidde:

— Vernet!...

Morisson wilde nu niet langer twifelen en gaf bevel, dat Vernet in het oog gehouden zou worden, doch beschieden, zonder hem te hinderen in zijne bewegingen. Sandford zelf moest zich daarmee belasten. Den volgende dag werd het bureau der geheime politie verrast door het bezoek van Walter Parks en John Durham.

Na de eerste begroeting begon Morisson:

— Uw brief had ik niet goed begrepen. Gij wildt naar Australië, maar daarvan schijnt niets gekomen te zijn.

— Neen, dat hebt ge goed geraden. Door een toeval ontmoette ik te San Francisco aan de haven M. Durham; ik wist wagen het spoedig eens, en zoudt u een kinderloos nuster te New-York, niet de kortst gekregen had, waardoor onze reis verdragd werd. Daar de belangen van M. Durham in zeer nauw verband staan met de mijne, zal het wellicht voor u de moeite waard zijn, zijne geschiedenis te vernemen. Wilgt ge M. Morisson het noodigste vertellen? zoo woude hij zich tot zijn reisgevoel.

— Als jongensch, pas getrouwd, trok ik te beginnende met het vaststellen, om ons geluk te beproeven in de goudvelden. Wij hadden een betrekkelijk aangenaam leven; doch na de geboorte van ons dochterke, begon mijn vrouw ziekte te worden en zij stierf eer de kleine Lea zes maanden was. Wij zorgden zoo goed mogelijk voor het kind; maar toen een der koranien, mijn trouwe vriend Pearson, besloot naar New-York terug te keeren, daar het harde goudverlevens hem ziek had gemaakt, stude hij voor, het kind mee te nemen naar zijn geboorte, maar kinderloos nuster te New-York, om een behoorlijke opvoeding te geven. Om ongearne ik van mijn kind scheide, dacht ik dat het tot haar bestwil was en daar ik op

— Neen, neen, Carnegie, ik geloof u wel, zegde de overste vergoelijkend.

Toen het manneke weg was, liet Morisson Sandford roepen en toonde hem het stuk, ontvangen door Alan Burton.

— Carnegie heeft zijne mening al gezegd; wil hij ook niet eens probeeren, hoe ver uwe schrijvende gant?

Sandford nam de papieren mee, onderzocht de handschriften nauwkeurig en het resultaat luidde:

— Vernet!...

Morisson wilde nu niet langer twifelen en gaf bevel, dat Vernet in het oog gehouden zou worden, doch beschieden, zonder hem te hinderen in zijne bewegingen. Sandford zelf moest zich daarmee belasten. Den volgende dag werd het bureau der geheime politie verrast door het bezoek van Walter Parks en John Durham.

Na de eerste begroeting begon Morisson:

— Uw brief had ik niet goed begrepen. Gij wildt naar Australië, maar daarvan schijnt niets gekomen te zijn.

— Neen, dat hebt ge goed geraden. Door een toeval ontmoette ik te San Francisco aan de haven M. Durham; ik wist wagen het spoedig eens, en zoudt u een kinderloos nuster te New-York, niet de kortst gekregen had, waardoor onze reis verdragd werd. Daar de belangen van M. Durham in zeer nauw verband staan met de mijne, zal het wellicht voor u de moeite waard zijn, zijne geschiedenis te vernemen. Wilgt ge M. Morisson het noodigste vertellen? zoo woude hij zich tot zijn reisgevoel.

— Als jongensch, pas getrouwd, trok ik te beginnende met het vaststellen, om ons geluk te beproeven in de goudvelden. Wij hadden een betrekkelijk aangenaam leven; doch na de geboorte van ons dochterke, begon mijn vrouw ziekte te worden en zij stierf eer de kleine Lea zes maanden was. Wij zorgden zoo goed mogelijk voor het kind; maar toen een der koranien, mijn trouwe vriend Pearson, besloot naar New-York terug te keeren, daar het harde goudverlevens hem ziek had gemaakt, stude hij voor, het kind mee te nemen naar zijn geboorte, maar kinderloos nuster te New-York, om een behoorlijke opvoeding te geven. Om ongearne ik van mijn kind scheide, dacht ik dat het tot haar bestwil was en daar ik op

— Neen, neen, Carnegie, ik geloof u wel, zegde de overste vergoelijkend.

Toen het manneke weg was, liet Morisson Sandford roepen en toonde hem het stuk, ontvangen door Alan Burton.

— Carnegie heeft zijne mening al gezegd; wil hij ook niet eens probeeren, hoe ver uwe schrijvende gant?

Sandford nam de papieren mee, onderzocht de handschriften nauwkeurig en het resultaat luidde:

— Vernet!...

Morisson wilde nu niet langer twifelen en gaf bevel, dat Vernet in het oog gehouden zou worden, doch beschieden, zonder hem te hinderen in zijne bewegingen. Sandford zelf moest zich daarmee belasten. Den volgende dag werd het bureau der geheime politie verrast door het bezoek van Walter Parks en John Durham.

Na de eerste begroeting begon Morisson:

— Uw brief had ik niet goed begrepen. Gij wildt naar Australië, maar daarvan schijnt niets gekomen te zijn.

— Neen, dat hebt ge goed geraden. Door een toeval ontmoette ik te San Francisco aan de haven M. Durham; ik wist wagen het spoedig eens, en zoudt u een kinderloos nuster te New-York, niet de kortst gekregen had, waardoor onze reis verdragd werd. Daar de belangen van M. Durham in zeer nauw verband staan met de mijne, zal het wellicht voor u de moeite waard zijn, zijne geschiedenis te vernemen. Wilgt ge M. Morisson het noodigste vertellen? zoo woude hij zich tot zijn reisgevoel.

— Als jongensch, pas getrouwd, trok ik te beginnende met het vaststellen, om ons geluk te beproeven in de goudvelden. Wij hadden een betrekkelijk aangenaam leven; doch na de geboorte van ons dochterke, begon mijn vrouw ziekte te worden en zij stierf eer de kleine Lea zes maanden was. Wij zorgden zoo goed mogelijk voor het kind; maar toen een der koranien, mijn trouwe vriend Pearson, besloot naar New-York terug te keeren, daar het harde goudverlevens hem ziek had gemaakt, stude hij voor, het kind mee te nemen naar zijn geboorte, maar kinderloos nuster te New-York, om een behoorlijke opvoeding te geven. Om ongearne ik van mijn kind scheide, dacht ik dat het tot haar bestwil was en daar ik op

— Neen, neen, Carnegie, ik geloof u wel, zegde de overste vergoelijkend.

Toen het manneke weg was, liet Morisson Sandford roepen en toonde hem het stuk, ontvangen door Alan Burton.

— Carnegie heeft zijne mening al gezegd; wil hij ook niet eens probeeren, hoe ver uwe schrijvende gant?

Sandford nam de papieren mee, onderzocht de handschriften nauwkeurig en het resultaat luidde:

— Vernet!...

Morisson wilde nu niet langer twifelen en gaf bevel, dat Vernet in het oog gehouden zou worden, doch beschieden, zonder hem te hinderen in zijne bewegingen. Sandford zelf moest zich daarmee belasten. Den volgende dag werd het bureau der geheime politie verrast door het bezoek van Walter Parks en John Durham.

Na de eerste begroeting begon Morisson:

— Uw brief had ik niet goed begrepen. Gij wildt naar Australië, maar daarvan schijnt niets gekomen te zijn.

— Neen, dat hebt ge goed geraden. Door een toeval ontmoette ik te San Francisco aan de haven M. Durham; ik wist wagen het spoedig eens, en zoudt